

Geheimen
Deel 2
Ijskoud

Geheimen
Deel 2
IJskoud

Willem Bomhof

Schrijver: Willem Bomhof
Coverontwerp: Mijnbestseller.nl
ISBN: 9789463670357

© Willem Bomhof

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever en de schrijver.

Categorie: thriller.

Hoofdstuk 1

De motoren van het vliegtuig zingen hun lied. Ik ben op weg naar de hoofdstad van de Malediven. Nick is ontslagen uit het ziekenhuis en op weg naar Londen. Mijn tegenstander denkt dat de aanslag op mijn leven succesvol is verlopen. Ik wil uitrusten en uit het zicht van mijn vijand verdwijnen.

Een vakantie op de Malediven is daar heel geschikt voor. Ver weg op een klein eiland in een prachtige omgeving. Samira wil je wat drinken, vraagt de stewardess? Ja, doe maar een baco. Dank je wel. Een copy van het dagboek van mijn vader zit in mijn tas. Het tweede deel is nog nauwelijks aangeraakt. Ik schrok heftig van de inhoud en borg het gelijk weer op.

Als ik mijn drankje half op heb, grijp ik naar mijn tas. Ik zit in de businessclass. Hier kan ik ongestoord het tweede deel lezen. Iedere stoel heeft een soort afscherming om zich heen.

De privacy is hoog.

De prijs van een ticket is overeenkomstig hoog.

Ik begin met lezen.

“Vele Geschriften vertellen slechts de helft van de geschiedenis van de mens op Aarde. Uit de teksten zijn vele woorden verwijderd.

De huidige Bijbel is een verminkte versie van het oorspronkelijke. Het begon in Babylonië.

De oorspronkelijke Geschriften werden daar door de profeet Ezra aangepast. Ezra bracht de verminkte Geschriften naar Jeruzalem. Ezra beval, dat niet Elyon de hoogste is, maar een manifestatie van Elyon, de hoogste is.

Namelijk de mannelijke manifestatie van Elyon, hetgeen Jahweh is. In de Bijbel werd de mannelijke manifestatie van Elyon bevorderd tot God en alles wat verwees naar de Allerhoogste, namelijk Elyon, werd uit de Geschriften verwijderd.

De Moeder (Elyon) en haar manifestaties (de engelen) werden systematisch uit de Geschriften verwijderd.

Behalve op die plekken, waar de engelen niet in verband konden worden gebracht met Elyon.

De Vader Jahweh, werd de God die zogenaamd de Hemel en de Aarde schiep.

De oorspronkelijke tekst zegt: met wijsheid schiepen de goden en het Licht, de hemelen en de Aarde. Wijsheid is een andere naam voor de Moeder Engel Elyon. De vrouwelijke kracht.

De goden zijn de engelen.

Licht is de mannelijke kracht.

Dus vrouwelijke kracht + engelen + mannelijke kracht = mens.

De mens werd geschapen.

Sommige goden (engelen) van het Licht, vonden de mens zo mooi, dat begeerte in hun wakker werd. Ze begeerden de vrouwen van de mensen. Maar de engelen konden niet incarneren in de mens. Want alleen de mannelijke energie kon door hun heen stromen.

Voor manifestatie of iets nieuws scheppen heb je én mannelijke én vrouwelijke energie nodig. Dus een verbond, een samensmelten van engelen met vrouwelijke energie en engelen met mannelijke energie.

De goden die de lichamen van de vrouwen van de mensen begeerden, werden uit de Hemelen geworpen.

Zij konden daardoor niet meer samenwerken met de vrouwelijke engelen. En dus: niet manifesteren in een mensen lichaam.

De gevallen engelen zochten en zochten naar een oplossing. En vonden een tijdelijke. Goud in veranderde samenstelling, maakte het mogelijk om tijdelijk in een mensenlichaam te incarneren zonder de vrouwelijke kracht.

Daarmee ontstond op Aarde het gevecht om het goud en het geheim om de samenstelling daarvan aan te passen.

Meerdere groepen gevallen engelen vchten en vechten om het aangepaste goud, dat manifestatie in een mensen lichaam mogelijk maakte en maakt.

En daarmee begint het drama op Aarde pas echt goed. Nog steeds vechten gevallen engelen om het goud en het geheim van het goud. Gevallen engelen begeren de vrouw mens nog steeds. Ze verschijnen van uit hun "kerkers" onder de Aarde, op Aarde om via het aangepaste goud de vrouw mens te begeren ofwel: gemeenschap mee te hebben.

Nog steeds vechten gevallen engelen op Aarde om het geheim van het goud en goud en zijn nu ook actief.

Er zijn twee groepen gevallen engelen bekend: de beursgroep en de goudgroep.

De beursgroep is gemakkelijk te herkennen: hun uitstraling is ijskoud. Als of ze van ijs zijn. Gevoelloos en ijskoud. De vrouwelijke energie ontbreekt immers.

De goudgroep is veel moeilijker te herkennen. Ook bij hun ontbreekt de vrouwelijke energie, maar ze kennen het geheim van het goud omzetten, dat manifestatie tijdelijk mogelijk maakt.

En zo wordt er over de ruggen van de mensen heen, heden ten dage nog steeds oorlog gevoerd.

Door de samenstelling van het goud op Aarde te veranderen, konden zij in lichamen leven.

De atmosfeer van een lichaam werd daardoor stabiel.

De engelen kunnen pas een stoffelijke vorm aannemen, als het goud is gedolven en de samenstelling daarvan, is aangepast.

De oorlog, tussen de twee groepen, wordt ook op Aarde gevoerd. Twee groepen, die tegenover elkaar staan op Aarde. Minstens twee.

Ik lees verder in het dagboek van mijn vader:

*Het doel van beide groepen is: macht, en wel grote macht om op de achtergrond, de baas te zijn op Aarde.
Daarom is goud belangrijk.*

Ik leun, geschokt, achterover in mijn stoel.
De mensen over de hele wereld denken, dat zij zelf beslissen wat ze doen.
In werkelijkheid worden talloze mensen gemanipuleerd.
Ik lees weer verder:

Het gestolen geld van "Londen" wordt gebruikt om de beste programmeurs ter wereld te verzamelen; een computer te kopen en deze computer te programmeren. Die vervolgens alle beurzen in de wereld zal gaan manipuleren. Gevolg: kassa!

Nu kom ik op bekend terrein.
Computers.
Stiekem vele miljarden dollars of euro's wegsluizen van alle beurzen ter wereld. Overall ter wereld worden de koersen weergegeven, dankzij computers.
Manipuleer de "geld" computers en je kunt onbeperkt geld stelen.
Vragen rijzen in me op.
Hoe weet mijn vader dit allemaal? Behoort hij tot een van de twee strijdende groepen?
Hij wilde dat zijn dagboek gevonden werd.
De kraak van de beurscomputer in Londen was slechts een test.
De "beursgroep" is nog veel meer van plan. Jemig nog aan toe. Snel een grote slok baco nemen. Zo, dat is beter.
Waarom gaf hij het dagboek niet aan de Engelse geheime dienst en moest ik het dagboek vinden?
Ik hoopte, dat het dagboek, alle vragen zou beantwoorden. Nee, dus.

Er komen alleen maar vragen bij.

Als je een computer, in het geheim, transacties wil laten uitvoeren, dan heb je goede programmeurs nodig. Verhip. Hackers.

Laat de beste hackers je computer programmeren en je hebt een “onzichtbare” computer. Ik ben niet benaderd. Vrijwel zeker, omdat ik tot de beste behoer en mijn sporen op internet wis, als geen ander.

Of was het omdat ik gewoon te goed ben en onvindbaar op internet. Ik laat geen sporen achter en lokken werkt bij mij niet. Hoe zouden ze hackers opsporen? Lokken met hoge salarissen en dan in de val laten lopen. Zo doet de politie dat meestal. Ik zelf benader “collega’s” heel omzichtig en leg talloze dwaalsporen aan, voor het geval iemand mij tracht op te sporen.

De andere hackers doen dat ook. Lokken met hoge salarissen, maar pas als er contact is gelegd. Diegenen die dat doen, moeten verstand hebben van internet.

De twee delen van het dagboek lagen al jaren in safeloketten. Ik moet ervan uit gaan, dat de beurs van Londen inderdaad een test was.

De computer is vast allang klaar.

En dan die andere groep. Wat zijn hun plannen? Wat hebben zij al bereikt?

Het belangrijkste woord in de tekst is: goud.

Eén ding tegelijk, Samira. Eén ding tegelijk. De “beursgroep”. Ok, beurzen, computers en hackers dus.

Moet ik het tweede deel van het dagboek ook aan de Engelse geheime dienst geven?

Ik denk dat ik mij eerst op de hackers moet richten. Dat is al jaren mijn vertrouwde terrein.

Maar eerst van mijn welverdiende vakantie. Daarna zie ik wel weer verder.

We landen in Dubai. Overstappen. Het volgende vliegtuig is kleiner. Ik wring mij in de rij met stoelen. Ik kan maar net mijn magere benen kwijt.

Wat een verschil met het vorige vliegtuig.

Een paar uur later landen we in Malé. Douane, koffer. Je kent het wel. Nu nog het watervliegtuig opzoeken. De hal van het vliegveld is voornamelijk gevuld met rijke stinkerts. Ik, met mijn driehonderd miljoen, hoor daar nu ook bij.

Donkere types proberen met opzichtige borden klanten te trekken. Bij een informatiebalie informeer ik waar ik moet zijn. Ik verlaat de aankomsthal en loop de felle zon in. Vlak bij de uitgang liggen de watervliegtuigen aan stijgers te wachten.

Ik word vriendelijk begroet door een behulpzame jonge vent. Hij kijkt op mijn ticket.

Volgende stijger. Dank je wel, mompel ik in het Engels. De watervliegtuigen hebben plaats voor ongeveer acht man. Ik stap in en mijn koffertje verdwijnt achterin het vliegtuig.

Ik ben omringd door ouderen. Geeft niet, ik kom om uit te rusten. Geen wilde feesten ofzo.

We hobbelen over het water en het vliegtuig stijgt langzaam op. Even later kan ik van een prachtig uitzicht genieten. Op het reisbureau hadden ze mij het watervliegtuig aangeraden. Niets voor niets. De vlucht wordt steeds mooier. Wat een prachtig uitzicht over de kleine eilanden van de Malediven.

Na een half uur daalt het vliegtuig en land schokkend op het water. Even draaien de motoren nog na tot we vlak bij de stijger zijn.

Wat mooi. Een tropisch eiland ontvouwt zijn volle glorie. Witte stranden. Palmbomen. Een paar waterbungalows en een aantal bungalows op het eiland zelf.

Ik heb gekozen voor een waterbungalow. Meer privacy. Na controle van mijn creditcard word ik naar mijn waterbungalow gebracht. Het ziet er goed uit. Ik heb een jacuzzi op het balkon vlak boven het water. Vanuit het balkon kan ik via een houten trap het water in.

Bij deur wacht mijn kofferdrager met geopende hand:

.....

fooi.

Iedereen die de Malediven bezoekt is behoorlijk rijk of rijk. Fooien geven zijn een vaste prik hier. Ik heb expres vele biljetten van tien dollar bij mij. Ik geef de knaap tien dollar.

Op weblogs heb ik gelezen, dat sommige bezoekers in een week tijd vijfhonderd dollar fooi geven. Geef je geen fooi besta je niet meer. Zo werkt het hier.

Geen fooi, barst maar. In het restaurant kun je een uur wachten op je eten. Geef je fooi, vijf minuten.

De zon is fel. In Nederland ben ik gaan voorbakken op een zonnebank. Verder heb ik zonnebrandcrème 30+ meegenomen. Ik pak mijn koffertje uit en loop een rondje om het eiland heen over het prachtige witte strand. Het eiland is ellipsvormig en meet een kleine vierhonderd meter in doorsnee.

Ik heb betaald voor all-inclusive.

Dat betekent slechts de basis. Neem je de duurdere versie van all-inclusive moet je bijbetalen. Een fles rode wijn kost tweehonderd dollar. Extra wel te verstaan.

Er zijn ongeveer twintig gasten op het eiland. Voornamelijk echtparen. Heerlijk rustig. Precies wat ik zoek. Gewoon uitrusten. Geen vervelende lange kletspartijen.

Het wordt langzaam schemerig. Ik ga naar mijn waterbungalow en ga liggen op de houten ligstoel en zucht diep. Heerlijk, mijn vakantie is begonnen.

Als het bijna donker is doe ik de buitenverlichting aan en probeer de jacuzzi uit. Heerlijk. Dat is nog eens een vakantie.

Eindelijk ontspan ik me na wekenlange spanning van mijn wilde avonturen.

Laat in de nacht stap ik uit mijn jacuzzi. Ik heb meer dan anderhalf uur in het buitenbad gelegen. Op bed ligt een krans van tropische bloemen. Jammer. Ik leg de bloemen in een schaal met water en kruip mijn bed in.

De volgende ochtend ga ik naar de ontbijtzaal. Buffet. Er is meer dan genoeg keus. Het is een vijfsterren eiland. Tenminste dat gaf de beoordeling aan van het resort.

Als ik de ober zijn fooi heb gegeven kijk ik om mij heen. Een oudere man ziet mij rondkijken en denkt dat ik zin heb in een praatje. Hij ongeveer zestig. Vette buik. Rolex om zijn pols. Hij is alleen.

Hij schuift bij mij aan tafel nadat hij beleefd heeft gevraagd of ik het goed vind. Eerst de algemene vragen en antwoorden daarna volgt zijn privéleven. Zijn vrouw is twee jaar geleden overleden. Voor zijn rust komt hij nu twee keer per jaar op de Malediven. Ik denk: ok, prima gezelschap voor mij.

Ik vertel iets over mijn wilde avonturen en de man kijkt mij met grote ogen aan. Hij wil het eerst niet geloven. Maar als ik hem heel serieus aankijk, knikt hij toch begrijpend.

Hij is een olieboer. Op zijn rekening prijkt ongeveer een miljard. Ik reageer met: ik bezit goudvelden in Alaska. Via mijn vader deels in mijn bezit gekomen.

Hij begint een praatje over belastinggeld. Eh, niet te lang kerel. Daar heb ik geen zin in.

Hij zegt: het meeste belastinggeld wordt over de balk gesmeten door de politici. Het is gemakkelijk uitgeven als het niet je eigen geld is. Ik antwoord met: ik ben daarom verhuisd naar een plek waar de belastingen heel laag zijn.

Ik zeg niet waar.

Hij zegt: heel goed en vraagt niet waarheen. De kerel begint mij te bevallen. Geen opdringere vragen.

Na een gezellige vijftien minuten gaat hij weer weg. Mijn vakantie begint goed. Nu de zon nog niet fel is ga ik zwemmen. Het water is 27 graden. Wat een genot om hier te zwemmen. Er schijnen hier alleen kleine grondhaaien voor te komen. Je loopt bij het zwemmen geen gevaar als maaltijd te dienen.

Niet dat er veel aan mij valt te eten. Ik ben zo mager als een lat.

Ik ga onder een palmboom bij een parasol in mijn stoel zitten en geniet van de rust. De olieboer loopt een rondje om het eiland en zwaait kort naar mij. Voor uit dan maar. Ik zwaai kort terug. Voor een volgend praatje is hij welkom.

De volgende dag schuift hij bij mij aan op het strand. Ik heb mijn badpak aan. Hij kijkt slechts kort naar mijn magere lichaam.

Hij zegt: vroeger werkte ik voor een olieboer. Nu ben ik er zelf één. Als je niet zelfstandig bent moet je op de maat van je baas dansen.

Hij gaat met de winst er vandoor en jij met een schamel loon.

Ik heb hard gewerkt en pluk daar nu de vruchten van. Ik laat nu anderen voor mij zwoegen.

In deze wereld ben je of een kip die geplukt moet worden of je bent de plukker. Het merendeel van de mensen is een kip die zo veel mogelijk kaalgeplukt moet worden. Ik geef hem aarzelend gelijk.

Ik heb het uit eigen ervaring meegemaakt. Dat hij zichzelf als plukker beschouwd bevalt mij minder.

Hij begint een verhaal over hypotheek. Je denkt dat de bank je geld leent. Dat is niet waar. Je hypotheekakte is het geld. Het saldo van de bank wordt met je hypotheekbedrag verhoogd. Vervolgens krijg je het geld. De bank geeft geen cent van zijn eigen saldo. Je betaalt het terug met rente. Winst: je hypotheek zet je zelf om in geld door het te betalen.

En natuurlijk de rente. Vervolgens wordt je hypotheek door de bank tien keer uitgeleend aan andere banken. Totale winst 1000 % plus alle rente.

Een bank gaat failliet omdat jij de oorspronkelijke hypotheek niet betaald. De bank komt daardoor in de problemen omdat ze je hypotheek hebben uitgeleend. Niet bestaand geld hebben uitgeleend.

Het wordt pas geld als jij je hypotheek betaald.

Ik kijk op van de wijsheid van de man. Zo hoor je nog eens wat. Goed onthouden. Als ik ooit nog een eigen huis of appartement koop, direct zoveel mogelijk zelf betalen.

We praten nog wat over koetjes en kalfjes. Ik noem tussen neus en lippen door "mijn vriend".

Ok, de kerel is op de hoogte gesteld. Geen fratsen. Hij begrijpt de hint. Hij staat op en na een vriendelijke groet gaat hij weg.

Ik denk na over mijn eigen woorden. Geld stallen op een plek waar de belastingen laag zijn. Ergens anders gaan wonen.

Mijn tegenstander meent dat ik dood ben. Mijn sporen wissen is belangrijk. Mm. In een ander land gaan wonen waar de belastingen laag zijn. Mijn hackerscapaciteiten inschakelen en mijn geboortegegevens en achternaam veranderen. Een plannetje wordt geboren. Mijn eigen woorden hebben mij op een goed idee gebracht.

Het op gemak over van alles en nog wat kletsen levert vruchten op. Goed idee om op vakantie te gaan, Samira. Ik geef mijzelf een schouderklopje.

De dagen daarna, breng ik door met nadenken over het idee van verhuizen en mijn gegevens veranderen.

Tenslotte doemen de contouren van mijn toekomstige acties op. En wraak. En niet zo'n beetje ook.

Zo nu en dan maak ik een praatje met de olieboer en kom eindelijk tot rust.

Diep in de nacht krijg ik vreemde dromen over mijn kleutertijd. Ik zie engelen en vele lichtflitsen. Bezweet word ik wakker. De volgende nacht weer. Een klein mager meisje omringd door engelen die mij voorzien van energie. Is het echt gebeurd of komt het door het dagboek van mijn vader?

Na twee nachten blijven de vreemde dromen achterwege en slaap ik weer normaal.

Mijn vakantie is voorbij. Uitgerust en met nieuwe ideeën keer ik terug naar Nederland. Op het vliegveld word ik door Nora afgehaald.

De eerste stap is logeren bij Nora. Ik vraag het voorzichtig. Ze vindt het gelijk een goed idee.

Hoofdstuk 2

Nora maakt zich zorgen over mij. Terecht. Een aanslag op je leven maak je niet iedere dag mee. Ik ben bij Nora ingetrokken. Ik voel me gelijk een stuk veiliger. Soms denk ik aan de vreemde dromen op de Malediven.

Ik besluit, iedere dag, een stuk te gaan lopen. Dat deed pa ook.

Bij de flat, loopt een zwerver. Hij bewatert het onkruid bij de muur. Ik geef hem een duw in de rug en zijn lul botst tegen de muur aan.

Luid gevloek achtervolgt me.

Ik roep: ga ergens anders pissen.

Hij komt me achterna met zijn gulp nog open. Ik hoor hem hijgen. Wat is die vent aan het doen? Ik draai me om en kijk toe, hoe hij twee dingen tegelijk probeert te doen. Mij achternalopen en zijn slappe worst in zijn broek duwen. Als hij dicht bij mij is, begin ik hard te schateren van het lachen en zeg luid: is dat alles wat je in je broek hebt zitten?

Maak dat je wegkomt. Als ik je ooit weer zie, schop ik je verrot.

Ik reageer, mijn opgekropte woede van de afgelopen weken, af. De onhandige zwerver is het slachtoffer.

De viezerik kijkt me kwaad aan en laat zijn broek zakken. De onderbroek volgt. Ik begin weer hard te lachen. En lach en lach.

De actie van de zwerver mislukt volkomen. Ik draai me om en loop weer verder en laat de zwerver voor aap staan.

Een claxon klinkt. Een auto stopt en een zijraam gaat langzaam open. Een toeter, je weet wel zo'n enorm loei ding die ze ook bij voetbalwedstrijden gebruiken, wordt naar buiten geschoven.

Gelach klinkt in de auto en de toeter tettert een enorm kabaal de straat in.

Ik zwaai kort naar de jongens in de auto. Ze zwaaien opgewekt terug. Hun ochtend is grandioos begonnen.

En de zwerver? Ik heb de zwerver nooit meer gezien.

Ik vervolg mijn tocht.

Ik krijg steeds meer zin in mijn vette hap. De man achter de balie kent mijn voorkeur voor heel veel mayo. Hij knikt richting de mayo en ik knik tweemaal terug.

Eénmaal knikken betekent een redelijke hoeveelheid. Tweemaal knikken betekent enorm veel. Die geluidloze communicatie heb ik van hem geleerd, voor het geval het erg druk is.

Ik betaal en geef hem lachend een fooi. Verdient. Zijn patat is de beste van de hele buurt.

De volgende klant arriveert. De klootzak stoot tegen me aan en mayo kiept op mijn dunne spijkerjas. Godsamme.

Ik ga naar de zijkant van de kar en veeg met papieren zakdoekjes de smurrie uit mijn jasje. Nou, die kan weer de wasmachine in. Extra werk, dankzij die onbenul.

De onhandige vent biedt, zo waar, zijn excuses aan. De wonderen zijn de wereld nog niet uit. Ik mompel: geeft niet en wil hem eigenlijk een draai om zijn oren geven.

Ik vreet, eh eet, mijn patat op en voel me gesterkt. Even later ben ik weer in het appartement van Nora.

De volgende dag.

Ik verricht keurig de meditatieoefening, die ik van Nora geleerd heb. Daarna doe ik de Tai Chi en geef een mep tegen de deur. Au. Ok, verder weg staan.

Nora kijkt om de hoek, wat ik aan het doen ben.

Ze zegt plotseling: als jij van plan bent om weer op avontuur te gaan, ga ik met je mee. Alleen gaan is veel te gevaarlijk. Diep van binnen ben ik ontzettend blij met het aanbod.

Nick is terug in Engeland en moet rust houden vanwege zijn verwonding.

Nora kijkt me, met een keurende blik, aan. Ze zegt: je uitstraling. Je hebt een bepaalde uitstraling gekregen. Iets roert zich in jou. Misschien hebben de vreemde dromen op de Malediven je wel getriggerd.

We gaan naar een specialist in spiritualiteit.

Hier in Amsterdam zijn er verschillende.

Nora belt wat rond en we hebben een afspraak.

Zaterdagmorgen. We staan op de stoep van een winkeltje, bij een smalle gracht. Vochtige stenen muren rijzen langs het donkere water omhoog.

Een klein winkeltje vol met boeken en mineraalstenen. Een dame van een jaar of vijftig, kijkt me met open ogen, recht aan. Ik zie een schittering in haar ogen, die ik bij andere mensen niet aantref.

Het bordje “geopend” wordt omgedraaid.

In haar huiskamer krijgen we kruidenthee zonder koekje. Nora legt nog een keer uit, waarom we op bezoek zijn. De dame met de onpeilbare ogen, knikt.

Ik tuur naar engelenbeelden in een kast. Overal liggen stukken wit kristalmineraal. Een kaars wordt aangestoken. Net als in het winkeltje, ruikt het behoorlijk naar wierook. Niet van die scherpe geuren, zoals amateurs dat hebben. Nee, een zachte aangename geur.

Nora gebruikt ook de zacht geurende.

Dan wordt het stil in de kamer.

Ze vraagt me in meditatie te gaan. Braaf doe ik wat ze vraagt. Hoe weet zij dat ik dat kan?

Ik hoor opeens haar stem in mijn hoofd: ik kijk mee in je binnenste.

Ik denk: rot op. Plotseling zegt zij: ga dieper, vergeet de ik.

Ok, ik vergeet “ik”. Een stem klinkt in mij: nee, dat bedoel ik niet.

Kijk en doe niets, alleen kijken. Ok, ik kijk.

Dan voel ik haar energie sterker worden. Een deur gaat open en ik val.

Tot mijn verbazing zie ik glinsterende lijnen verschijnen. Zwarte vlekken verschijnen en lossen langzaam op.

Ik begrijp dat ik word gereinigd. Hoe ze het doet, weet ik niet.

Dan klinkt haar verbaasde stem in mijn bewustzijn: allemachtig.

Ik schrik en val uit mijn halve meditatie. De dame kijkt me met grote doordringende ogen aan.

Dan zegt ze zacht: licht en duisternis wonen bij elkaar.
Je hebt toegang tot beide. Ze vermengen zich met elkaar, volmaakt in evenwicht. Je potentieel is groter dan je denkt.
Wat geblokkeerd is, heb ik opgeruimd. Je hebt veel meegemaakt.
Ik knik.

Dan zegt ze: *“als duisternis verschijnt, wordt het licht”*.

Ik kijk haar aan. Ik snap er niets van.

De vriendelijke dame zegt: later zal je het begrijpen.

Je bent bijna gereed voor de confrontatie. Ik denk onmiddellijk aan de hypnotiseur. Heeft zij er beelden van opgevangen? Vast wel. Of bedoelt ze wat anders?

Ik bedank haar. Ik voel me veel lichter en beter als eerst. De vrouw wil geen vergoeding voor haar “werk”. Als ze mijn hand licht schudt, voel ik een vreemde trilling door mijn hele lichaam gaan. Na twee lange minuten, laat ze los.

Nora bedankt haar ook.

Buiten moet ik even tegen de muur van de winkel leunen. Ik voel me heel vreemd. Ik zit half boven de wolken en half eronder. Ik zweef en voel de grond onder mijn voeten nauwelijks.

Het bordje “gesloten” wordt omgedraaid en een peinzende vrouw staart ons na, als we weglopen.

Twee jonge vrouwen lopen zwijzaam langs de gracht. Samira, dun als een spriet, geveerd licht bruin haar, één meter zeventig lang, twintig jaar oud.

Nora, normaal postuur, bruinrood haar, één meter vijfenzeventig lang, een lange meid dus, één en twintig jaar oud.

Als we bij de hoofdstraat aankomen, zeg ik onverwacht: patat.

Ik verrek van de honger.

Als we weer thuis zijn, mag je het hele dagboek lezen. Als je met mij meegaat op avontuur, moet je op de hoogte zijn. Nora blijft eventjes staan.

Dan loopt ze weer verder.

Ik struikel ondertussen over een loszittende steen en vervloek de gemeente zo hard, dat Nora zich doodschaamt.

Dan begint ze hard te lachen. Ze zegt: zo ken ik je helemaal niet. Je bent veranderd. Ik denk na. Ze heeft gelijk.

Een innerlijk monster is ontwaakt. Van nu af aan zijn er twee soorten Samira: de zenuwachtige en de keiharde.

De vriendelijke dame, met ogen zo diep als de oceaan, heeft bij mij sluisen opengezet. Ik voel het tot diep in mijn botten. Ik ben veranderd. Ik voel naar binnen.

Wat is er eigenlijk verandert? Ik kan het onmogelijk omschrijven. Ik voel een diepe zwarte leegte vanbinnen. Vreemd genoeg, ben ik er totaal niet bang voor. Dan is de diepte gevuld met wit licht, dan weer wordt het donker.

Wat zei ze ook alweer: *“als duisternis verschijnt, wordt het licht”*. Hoe kunnen duisternis en licht tegelijk aanwezig zijn? Ik snap er geen biet van.

Ik loop, dromend, verder. Nora moet me regelmatig bijsturen. Het lijkt wel of ik dronken ben. Straks word ik nog voor openbare dronkenschap gearresteerd.

Bij de patatboer koopt Nora één zak patat. Zij heeft geen zin in vette zoi. De patat is voor mij.

Al lopend, laat ik een spoor van patat achter me. Ik zie niet alles even scherp.

We arriveren bij het appartement van Nora.

Mijn slaapkamer is, zoals altijd, een puinhoop. Nora sluit de voordeur en ik vlucht naar mijn kamer. Met mijn kleren nog aan, val ik op bed in slaap.

Als ik wakker word, geeft mijn elektrische wekker keurig negen uur 's avonds aan. Ik loop struikelend naar de badkamer en neem een douche.

Ik vergeet de douchedeur dicht te doen en de hele vloer is kleddernat.

Bij het uitstappen glij ik uit en knal tegen de deur aan. Een geschrokken Nora, kijkt om de hoek van de deur.

Ik zwaai met één hand.

Niets aan de hand, zeg ik benauwd.

Behalve, dat ik in mijn nakie op de vloer lig, met een rode plek op mijn voorhoofd. Nora helpt me overeind en dweilt de vloer. Ze is mijn fratsen gewend.

Toen Nora een keer mee ging met boodschappen doen, was het helemaal raak. In de supermarkt wilde ik persé het bovenste blikje soep pakken. Even later lag het hele schap op de grond. De planken zaten los.

We hebben geholpen met opruimen. Bij de vriesafdeling kwam ik klem te zitten tussen de glazen deur en de rest van de glazen afscherming. De deur verrekte het om verder open te gaan.

Bij de kassa koos ik uiteraard die kassa uit, die het begaf, op het moment dat ik aan de beurt was. Zo zijn er talloze voorbeelden op te sommen van mijn fratsen.

Ik denk aan wat de spirituele dame zei: *“als duisternis verschijnt, wordt het licht”*. Zijn mijn talloze “ongelukjes” soms daaraan te wijten? Ik raad maar wat.

In mijn ondergoed, met badjas aan, tuur ik dromerig naar de tv die niet aan staat. Nora zet een beker koffie voor me op tafel. Een licht roodbruine lage tafel, rechthoekig van vorm.

Als ik de beker wil pakken, grijp ik drie keer mis. Ik zie alles dubbel.

Eindelijk heb ik het vervelende ding te pakken. Als ik aanstalten maak om uit de beker te drinken, grijpt Nora snel mijn beker vast en brengt deze naar mijn mond. Ik hield de beker naast mijn mond.

Ga jij over een uurtje maar weer naar bed, zegt ze. De energieën razen nog door je heen. Het moet eerst tot rust komen. Dan wordt alles weer normaal.

Een uur later lig ik weer in bed en slaap, ondanks de koffie, snel in. Nora oefent, ondertussen in de kamer, haar Tai Chi.

De volgende dag voel ik me uitgerust en fris. Zingend ga ik naar de badkamer. Hoi, Nora. Ze kijkt op en zegt lachend: ik zie dat het al veel beter gaat.

Straks gaan we even wandelen.

Mijn ervaring met energie is, dat een wandeling de boel grondt. Ik kijk haar niet begrijpend aan.

Nora legt uit wat gronden is. In verbinding gaan met de Aarde. Ik snap er weinig van, maar vertrouw op de ervaring van Nora. In de huiskamer doet Nora een eenvoudige Tai Chi oefening voor. Ik moet het na doen.

Ze zegt: deze oefening moet je in het vervolg elke dag doen. Het stabiliseert je energie en grond je. Al zwaaiend met mijn armen kiek ik een vaas om.

Nora vangt hem, net nog, op.

Ok, genoeg voor vandaag. Voordat je het hele appartement sloopt. Ik stop met de oefening. Het werkt. Iets zakt weg.

Wat weet ik niet.

Tijd om te wandelen.

Buiten schijnt de zon. Het is heerlijk. We wandelen een drukke winkelstraat in en loeren naar aanbiedingen in de etalages. Ik draai me om en stoot tegen een haastige vrouw. Haar tas valt op de grond. Ik buk me om haar tas op te rapen. De vrouw zegt kwaad: blijf met je tengels van mijn tas af.

Wat er vervolgens gebeurde, begrijp ik later pas, na vele kleine ongelukjes. Ze struikelt over haar eigen benen en valt op de grond. Net goed, zeg ik tegen haar. Ik wilde u alleen maar helpen.

We lopen snel door, zonder haar te helpen.

Moet je maar geen grote bek opzetten.

Rotwijnf.

Een winkel deur zwaait te hard open en de ruit van de deur breekt in stukken. Nora en ik doen vlug een paar stappen opzij.

We lopen snel door. Tien minuten lang geen chaos. Nora haalt diep adem. Ik zeg tegen haar: wat doe je? Ik grond me eigen.

Ik kan het ook via mijn adem. Je uitstraling is enorm. Ik voel het trillen.

Nora kijkt me aan.

Wat is er? Oh, niets. We lopen een winkel binnen. Achter me stoot een dame een rek om.

Nora kijkt me weer aan.

Ik zeg: wat is er?

Nora zegt aarzelend: het is net alsof jij die chaos om je heen veroorzaakt. Nora zegt: we gaan naar huis.

Je moet je goed leren gronden. Je energie dwarrelt wild om je heen. Op straat gaat een lantaarn plotseling branden, knippert en gaat weer uit.

Ik kijk verbaasd naar de lantaarn en begin haar te geloven. Als het stoplicht op rood springt, als we naderen, geef ik haar gelijk.

Snel naar huis.

In het appartement zijn we vervolgens twee dagen druk met gronden. Tenminste, wat ik ervan kan volgen. Het is nieuw voor me. In het begin deed ik maar wat. Op de derde dag zegt Nora: ok, dit is voldoende. Je energie dwarrelt veel minder in het wilde weg, om je heen.

Ik besluit dat Nora het dagboek van mijn vader mag lezen. Met haar Tai Chi enz. zal ze waarschijnlijk iets minder schrikken als ik van de inhoud.

Ik roep Nora en zeg: lees maar en probeer niet te schrikken. Nora schrikt toch. Bleek kijkt ze me aan. Vijf minuten lang staart ze naar de tekst.

Allemachtig. Ze zegt: ik heb gelezen over reuzen op Aarde. Er zijn reuzen op Aarde geweest, heel vroeger, toen de mens pas op Aarde was.

En nog een paar dingetjes.

Maar dit slaat alles.

Nora kijkt me aan en zegt: als ik naar jouw fratsen en krachten kijk, kun je de vraag stellen: wie is je vader werkelijk?

Ik kijk haar verbaasd aan.

Het laatste was nog niet bij me opgekomen.

Ik kijk Nora aan. Jij hebt ook aanleg voor energie.

Je Tai Chi, je meditatie.

Nora's mobieltje gaat.

Ze neemt op en kijkt me aan.

Dan gaat ze naar een andere kamer. Er wordt heel druk gepraat. Drie kwartier lang. Ik zit te wippen op de bank. Wie heeft ze aan de lijn?

Eindelijk komt Nora de kamer in.

Ze zegt: je vader wil je wat vertellen.

Wat! Mijn vader! Hoe? Ik gris het mobieltje uit haar handen.

Ik luister en alles valt weg.

Ik kijk Nora heel lang aan en omhels haar.

Ik zeg huilend: pa zegt, dat jij mijn zuster bent. Voor jou en mijn veiligheid, heeft hij dat al die jaren geheimgehouden. Nora zegt: jij bent mijn zus.

Ik weet het al jarenlang.

Je vader heeft me regelmatig bezocht.

Nora pakt haar paspoort uit haar tas en geeft het aan mij. Daar staat het, onomstotelijk: Nora Hertog.

Mijn hand, met het paspoort, zakt langzaam omlaag.

Dat haar paspoort vals kan zijn komt niet in me op.

Ik til het mobieltje op en zeg tegen mijn vader: wat een stiekemerder ben je. Is alles goed met je, hoe is het ma?

Ik kijk Nora aan en herhaal wat pa zegt: het gaat prima met ons. Waar we zijn, kan hij niet verklappen. Dan zegt pa langzaam: "jij kan, wat ik niet kan". Voordat ik de beslissende vragen kan stellen, verbreekt pa de verbinding.

Wie, wat is hij in werkelijkheid?

Wat kan ik, wat hij niet kan? Hoe komt hij aan al die kennis, die in het dagboek wordt vermeld?

Het blijft onbeantwoord.

Nora kijkt me glunderend aan en zegt: eindelijk hoef ik niet meer te zwijgen. Het heeft me ontzettend veel moeite gekost. Maar als ik hoor, wat jij allemaal beleefd hebt, begrijp ik pa volkomen.

Nu is alles anders.

De tegenstander meent dat je dood bent en jij hebt het dagboek in je bezit. Pa zei, dat een aantal woorden in zijn dagboek, je innerlijk prikkelen.

Bepaalde woorden zijn er bewust in gezet.

De tegenstander of tegenstanders vreesden het dagboek ook. Tja, we hebben samen het resultaat beleefd.

Wat er gewekt is in jou, weet ik niet precies.

Ik voel, dat mijn vader de halve waarheid vertelt.

Pa kletst verder: maar iedereen is er bang voor. Ik denk, dat het de ware reden is, dat iedereen jacht op jou en het dagboek maakte.

Ik vraag aan Nora, of zij weet of pa een handlanger is van een van beide groepen, of misschien wel meer dan dat?

Nora antwoordt ontkennend.

Ik weet het echt niet, zegt ze.